

PIEPJONG
MOEDERTJE!

VROUWENBELANGEN

IS DAT DE REDEN?

IN HET ENGELSCH TIJDSCHRIFT „WOMAN'S Magazine" roept één der lezeressen haar mede-abonné's op tot een veldtocht tegen de velerlei lang niet onschuldige babbelpaatjes, die zoo bij allerlei gelegenheden te berde worden gebracht. Och, we kennen allen wel dit soort gesprekken, helaas. Het behoeft nog niet precies laster te zijn. Maar opbouwend is het ook niet. Een beetje belachelijk maken van goede gewoonten, van een bepaald soort voorkeur voor méér-beteekenende ontspanning, — van het Christelijk vereenigingsleven der vrouw en al zulk soort dingen meer. Het jonge vrouwtje, dat er bij zit, en dat eigenlijk niet geheel en al tevreden is met de oppervlakkige manier, waarop ze haar eigen leven leeft, hoort hier den staf breken over anderen, die het ook wat hooger zoeken en wordt er door afgeschrikt. Want niet ieder kan er tegen om belachelijk te worden gemaakt.

Of — een klein gebrek aan orde en netheid in huis, aan gehoorzaamheid bij de kinderen, wordt breed uitgemeten, en van de aldus becritiseerde moeder en huisvrouw blijft geen stukje heel.

De Engelsche lezeres — een zeer oude lezeres, naar de redactrice meedeelt, — zoekt de oorzaak in de veranderde omstandigheden. „De woningen zijn gemakkelijker schoon te houden — er zijn minder kinderen — en de vrouwen gebruiken haar vrijen tijd om zich te bemoeien met het doen en laten van haar buurvrouwen," schrijft zij.

Hoezeer ik het met haar eens ben, dat het euvel van

den babbelpaat moet worden bestreden — met haar diagnose van de oorzaak kan ik niet instemmen.

Wordt er méér gebabbeld dan vroeger? Bemoeit de moderne vrouw zich meer met haar burens en bekenden dan haar voorgangster? Ik geloof het niet. Net zoo min als ik geloof, dat alle vrouwen het nu gemakkelijker hebben dan vroeger het geval was. Tegenover minder werk staat, in eenzelfde soort kringen, minder hulp. Neen, ik geloof niet, dat de oorzaak dáár schuilt.

Als men eens nagaat, welk soort vrouwen zich het meest aan babbelpaat schuldig maakt, dan zal men tot de conclusie komen, dat het vooral zij zijn, die weinig geestelijke bagage hebben mee te dragen. Uitzonderingen, wortelend in een bepaald karaktergebrek, nu daar gelaten.

Zij hebben geen tijd noodig om te lezen, want daar houden zij niet van. Zij hebben geen tijd noodig om zich te ontwikkelen, want daar geven ze niet om. En dus houden ze tijd over om op hun naasten te letten en hen te becritiseeren.

Als we dus dit euvel opmerken bij onze kinderen, zijn we niet klaar met het te bestrijden. Zeker, ook dat is noodig. Het kan ook een karakterfout zijn. Maar daarnaast moeten we er voor zorgen, dat er andere en betere dingen zijn, waarin ze belang stellen. Ze moeten leeren, dat het leven te kort is om al het mooie in de natuur, in de kunst, te leeren kennen. En dat we den tijd, dien we daarvoor hebben, nog korter maken, als we dien vullen met onbenulligheden en met dwaze critiek op anderen, wier doen en laten ons niets aangaat.

Maar dan moeten we ook zelf het voorbeeld geven. Door hetgeen we nalaten — dat is dan de booze achterklap — en door hetgeen we doen.

J. M. W.-W.